

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΣΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒ, της Γαλλικής Ακαδημίας

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΑΝΑΣ

(Συνέχεια εκ του τροηγουμένου)
ΑΙΗ, σου παρουσιάζω τόν διάδοχό σου, τόν νέο βαρώνο ντε Νιβέρ...

Τί στιγμές ανέκφραστης ετυχίας ήταν εκείνες... Όλα πειά μου φαινότουσαν σαν ένα όνειρο... Κι' όταν συνήλθα από μιά μικρή λιποθυμία πού μου προκάλεσαν όλες αυτές η συγκινήσεις και η εξάντλησις, θά νόμιζα ασφαλώς πως είχα όνειρευτή αν δεν έβλεπα πλάι μου τó παιδί μου, πού έκουμόνταν τόν πρώτο του ύπνο...

Ο Ζάν μου κρατούσε τó χέρι κ' οί καλοί μου γονείς μου χαμογελούσαν.

Και, χωρίς να θέλω, σκέφθηκα τότε ότι δεν μπορεί να υπάρξει στή ζωή μεγαλύτερη ετυχία απ' αυτήν πού ένοιωθα τή στιγμή εκείνη, κι' ότι όλες η άλλες ετυχίες και χαρές μας μπροστά σ' αυτή είνε μικρές, χωρίς θάθος, ψεύτικες και προωρισμένες να σβύσουν από την μιά στιγμή στην άλλη...

Όπως εξακρίβωσε ο γιατρός, όχι μόνο τó νεογέννητο ήταν υγιεστατό, αλλά κ' εγώ είχα κάνει έναν πολύ εύκολο τυκετό από τόν όποιο θά συνερχόμουν γρήγορα.

Και πραγματικά, έπειτα από μιά εβδομάδα, μπόρεσα να σηκώω από τó κρεβάτι μου και να κάνω μερικά βήματα στηριγμένη στο μπράτσο τού Ζάν, ο όποιος μ' έβαλε να καίω σε μιά πολυθρόνα, πλάι στην κούνια του γιου μου...

Ω! τί θαύμα ήταν η κούνια αυτή! «Ηγεμονική» θά έλεγε πάλι η μητέρα μου... Και πραγματικά, σέ κάθε πλευρά της είχε τά οικόσημα τών Νιβέρ όλοχρυσά!...

Ο μικρός μου άγγελος έπαιζε εκεί μέσα με μιά άχτιδα τού ήλιου πού τόν χτυπούσε στο πρόσωπο...

Καθώς έσκυφα έλαφρά, από πάνω του, μου χαμογέλασε...

— Βλέπεις, μου είπε γελώντας ο βαρώνος, αναγνώρισε τή μικρή του μαμά...

— Ω! πόσο θά τόν αγαπήσουμε τόν θησαυρό μας! τού άπάντησα.

Και παίρνοντας τó χέρι τού βαρώνου πάνω απ' την κούνια, τó έφερα στο χέρι τού παιδιού μας και, σφίγγοντάς τα και τά υού τού είπα:

— Αυτή είνε η ετυχία... Δεν είσαι και σύ ετυχισμένος;...

— Είμαι τόσο ετυχισμένος, όσο δεν υπήρξα ποτέ μου... Κι' όλη τήν ετυχία μου τήν όφείλω σέ σένα, αγαπημένη μου Τζουλιάννα...

* * *

Όταν σηκώθηκα έπειτ' από λίγες μέρες και συνήλθα έντελώς, άποφάσισα να γίνω μιά τελεία οικοδέσποινα. Τό πράγμα όμως δεν ήταν και τόσο εύκολο, όσο τó φανταζόμουν. Η διεύθυνσις ενός σπιτιού, μέγαλου μάλιστα σαν τó δικό μας, έχει πολλές φασαρίες και ήταν στιγμές πού άπελπιζόμουν έντελώς κ' έλεγα ότι δεν θά κατορθώσω ποτέ τίποτε.

Ετυχώς, ο βαρώνος, κάθε φορά πού θρικόμουν σέ δύσκολη θέσι, έρχόταν και μ' έβγαζε απ' αυτή με τίς συμβουλές του και με τίς οδηγίες του πού μου τίς έδινε με άφέλεια και μ' αγάπη.

Μιά μέρα, ο Ζάν ηρθέ και μου είπε:

— Τί θά έλεγες, Τζουλιάννα, αν σου έπρότεινα να δώσουμε μιά δεξίωσι στή βίλλα μας; Δεν σου φαίνεται πως ζούμε πολύ άποτραβηγμένοι από τόν κόσμο; Έμένα μου άρέσει βέβαια η ζωή αυτή περισσότερο από κάθε άλλη, μιά έσύ είσαι νέα, θέλεις κίνησι...

— Ω! Ζάν! τού άπάντησα. Η ζωή πού άρέσει σέ σένα, άρέσει και σέ μένα. Δεν θέλω τίποτε περισσότερο.

— Δεν πειράζει... Άς δώσουμε μιά δεξίωσι για να έορτά-

σουμε τήν γέννησι τού παιδιού μας... Έχω πολλούς φίλους έδω, τούς όποιους θά προσκαλέσουμε...

— Μά φοβάμαι πολύ, ότι δεν θά μπόρσω να περιποιηθώ τόσο τόν κόσμο...

— Μή σέ νοιάζει γι' αυτό, μου άπάντησε καθουχαστικά ο σύζυγός μου.

Κι' άμέσως από τήν ήμέρα εκείνη, άρχισα τις προετοιμασίες για τήν έορτή. Έόλεπα όμως με άγωνία, ότι παρ' όλες τίς καθουχαστικές διαβεβαιώσεις τού βαρώνου, δεν θά έπαρκοῦσα ποτέ μόνη, όταν έξαφνα ένα πρωί είδα να φτάνη η Πεπίτα ζωηρή, γεμάτη κέφι και πιά όμορφη από κάθε άλλη φορά.

— Μά καλέσατε και ηρθα! είπε καθώς μ' άγκάλιασε.

Έγώ τήν κύτταξα σαστισμένη.

Ποιός τήν είχε καλέσει;

Άμέσως όμως μάντεψα ότι τήν είχε προσκαλέσει ο βαρώνος κρυφά από μένα, θέλοντας να μου κάνη μιά ευχάριστη έκπληξι και για να τήν έχω ως πολύτιμο σύμβουλο στις προετοιμασίες τής δεξίωσης με τή μεγάλη κοσμική πείρα της.

— Ξέρεις μαζί με ποιόν ταξιδεῦα στο τραίνο; με ρώτησε η Πεπίτα μετά τίς πρώτες διαχύσεις. Άν μπόρης, μάντεψέ το...

— Πού να τó μαντέψω;

— Μά τόν Μωρίς ντε Μπρυέλ, τó παλαιό σου αυτό φλέρτ. Μά τί να σου πώ; Έχει χάλια ο φτωχός!... Φαίνεται πως δεν είνε και τόσο καλά στην υγεία του. Είνε πολύ χλωμός κι' αδύνατος... Έρθε έδω καθ' ύπόδειξι τών γιατρών για να μείνη ένα-δυό μήνες...

Δεν ξέρω γιατί, καθώς άκουσα τά λόγια αυτά τής Πεπίτας, ένοιωσα τήν καρδιά μου να σφίγγεται...

Όχι πως άγαπούσα πειά τόν Μωρίς... Μά με έκυρίευσε μιά άπέραντη συμπόνια γι' αυτόν...

Ήταν άρρωστος, αδύνατος, χλωμός... Και έπίμονη μου έκόλλησε στο μυαλό, από τή στιγμή εκείνη η ιδέα ότι υπέφερε για μένα...

— Σε ρώτησε τίποτε για μένα; είπα στην Πεπίτα.

— Μήπως έκανε και άλλη δουλειά; μου άπάντησε εκείνη. Σε όλο τó ταξίδι μου μιλούσε για σένα... Φαίνεται πως είνε περισσότερο από κάθε άλλη φορά έρωτευμένος μαζί σου. Αυτή η άπάντησις έπιβεβαίωσε τίς ύποψιες μου.

— Τό ξέρει ότι θρικόμαι έδω;...

— Ναι, τού τó είχαν πει οί γονείς σου από τó Παρίσι.

— Και πού κατέλυσε;

— Σε μιά οικογενειακή πανσιόν, στην όδό Λεοπόλδου Ιου,

Μήπως σκοπεύης να πās να τόν έπισκεφθής;...

— Δεν ξέρω, Πεπίτα... Τόν λυπάμαι πάντως πολύ. Μου φαίνεται πως εγώ είμαι η αίτία τής άρρώστειας του...

Και χωρίς να θέλω, έπρόσθεσα άναστενάζοντας:

— Θεέ μου! Θεέ μου! Κ' εγώ πού ένόμιζα πως ήμουν ετυχισμένη!...

— Μά δεν υπάρχει λόγος να κάνης έτσι, μου είπε η Πεπίτα, προσπαθώντας να με παρηγορήσει. Τί φταίς έσύ αν ο Μωρίς υποφέρει έξ αιτίας σου;... Μήπως τόν έκανες ποτέ να έλπίση στον έρωτά σου; Μήπως τού έδωσες ποτέ καμιά ύπόσχεσι και τήν άβέτησες με τó να παντρευτής τόν βαρώνο;... Άν συνέβαινε αυτό, θά έπρεπε ίσως να υποφέρης... Μά τί ευθυνόμαστε έμεις για τόν έρωτα πού προκαλούμε στους άλλους;... Μήπως τó θέλουμε;... Μήπως μάς ρωτούν κ' έμας σχετικώς;

— Ω! Πεπίτα, τής είπα, τά λόγια είνε πάντοτε λόγια. Η πραγματικότης όμως είνε διαφορετική... Ο Μωρίς υποφέρει για μένα, άρρώστηκε για μένα και ίσως να πεθάνη για μένα... Ποιό είνε τó καθήκον μου σ' αυτήν τήν περίστασι;... Ποιό άλλο παρά να προσπαθήσω με κάθε τρόπο να τόν σώσω... Άλλά...

Στό σημείο αυτό στάθηκα.

Είχα σκεφθί τόν σύζυγό μου, τά καθήκοντά μου άπέναντί του, τó παιδί μου...

(Άκολουθεί)

— Βλέπεις, μου είπε γελώντας ο βαρώνος, αναγνώρισε τή μικρή του μαμά...